

ben ! Kezdttem meghasonlani saját magammal. Féltem a szivartól. Úgy voltam vele, mint az egykor szép asszony a tükörrel, amely kíméletlen őszinteséggel mutatja meg neki a ráncokat. Nem akartam többé tükörbe nézni.

Elhallgatott és kifelé bámult az ablakon. Egy ideig némán ültem vele szemben, majd szép csendesen felemelkedtem, átmentem a szomszéd kocsiba, hogy elszívjak egy szivart. Vilnyédy Pál.

ŐSZI SÉTA DEBRECENBEN.

Fent a fáknak pírja játszott,
de ez a pír hervadás volt,
mint a földről távozóknak
arcán rózsák rajzolódnak.
Mentem az utcák sorában
és egy kert előtt megálltam :
egy lakó se vágyik innét,
itt a bölcs lerakja könyvét,
itt a gyors kalmár lefekszik
s hallgat hajnaltól napestig.

Sűrű dróttal elkerítve
várt ezer hős kiterítve !
Pintér Gergely gyalogosra
ráborúlt egy szürke kocka,
egy tenyérnyi kockalapra
volt kivésve ifjú napja.
Kő marasztalt puszta számot,
mint az óra, mely megállott.

Mennyi lélek villanása,
mennyi szív van itt eldsva !
Fent komor fatörzsek ütve,

mint a tűzvész csendes üszke.
Túl a Templom nagyharangja
zengi ércdalát a Napba :
bár a hang a régi bátor,
kődbe vész a Prédikátor.

Debrecen, hej büszke civis,
újrakélsz-e, mint a fönix?
Vagy kilobban lelked álma,
déli pusztlák délibábja?
Hosszú út a Hatvan-utca,
de nem olyan hosszú utca,
hogy ki ne jutnál belőle,
ki az árnyas temetőbe !

Hogyha vonz még nóta, nárcisz,
itt leled Vitéz Mihályt is,
ki beteg volt, melle horpadt,
s nézte a fennlengő Holdat . . .
Egy piramis-érc alatt
itt leled szegényt hanyatt :
vén bohó volt s fiatal
s elrepült bor, Lilla, dal !

Gulyás Pál.